

Τραγουδώντας από τὰ Carmina Burana

του Νικ. Λ.Γ. Λιναρδάτου

«**Α**ν είχαν την άνεση νά μας παρακολουθήσουν οι νέοι της πατρίδας μας σήμερα, θά μας "μούτζωναν", κύριε Πρόεδρε, θά βάραινε ακόμα περισσότερο ή άναξιολογία άπέναντι στο πολιτικό σύστημα». Τό εΐτε ο Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ τής Β' Αθηνών Σταύρος Μπένος κατά τήν ΡΜ' συνεδρίαση (31ης Μαΐου) τής Γ' Συνόδου τής ΙΑ' Περιόδου τής Βουλής τών Έλλήνων μιλώντας επί προτάσεως νόμου του ΠΑΣΟΚ.

Και πράγματι, οδυνηρό, γιά όσους τήν παρακολούθησαν άπό τήν τηλεόραση, ήταν τό θέαμα και τό άκρόαμα τής συζητήσεως. Θλιβερή παράσταση μέ πρωταγωνιστή τόν πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ Γιώργο Α. Παπανδρέου. Γι' αυτό και ή παρατήρηση του κ. Μπένου μέ τήν αίτηση συγγνώμης, πού τήν συνόδευσε, άποκτούν μεγαλύτερο βάρος. Άρκετές φορές έχω επικρίνει τόν άσυνάρτητο τρόπο σκέψης και άμετροεποδής έκφράσεως του κ. Παπανδρέου, όταν καταφέρεται κατά του Πρωθυπουργού ή περιγράφει τή διά μαγικής ράβδου μεταμόρφωση τής ζωής τών Έλλήνων, μόλις τό ΠΑΣΟΚ αναλάβει τή διακυβέρνηση τής χώρας. Τό πιστεύει άραγε;

Σήμερα θά σχολιάσω μία διατύπωση τών ύποσχέσεων του κ. Παπανδρέου, τήν όποία τόν τελευταίο καιρό χρησιμοποιοει κατά κόρον. Προφανώς πιστεύει πως έτσι γίνεται πειστικός, πιστευτός πέραν κάθε άμφιβολίας. Μιλεί λοιπόν έμφαντικά γιά νέο συμβόλαιο, γιά τήν τήρηση του όποιου δεσμεύεται και έγγυάται τόσο τό ΠΑΣΟΚ όσο και ο ίδιος προσωπικά. Δεσμεύεται ξανά και ξανά. Μέ τί δεσμεύεται; Δέν τό λέει. Φαντάζομαι μέ τήν παρόλα του. Έγγυώμαι... έγγυώμαι... (έκατοντάδες φορές). Τό ΠΑΣΟΚ έγγυάται... έγγυάται... (χιλίες φορές).

Μία έγγύηση όμως έχει νόημα και ουσία όταν είναι άξιόπιστη, όπως π.χ. όταν έναντι τής ύποσχέσεως παρέχεται μία άναλόγως έπαρκής άξία, ή όταν τό ιστορικό υπό άνάλογες συνθήκες και περιστάσεις του παρέχοντος τήν έγγύηση άποδεικνύει συνέπεια και ύπευθυνότητα συμπεριφοράς. Άς ανατρέξουμε λοιπόν στην ιστορία του ΠΑΣΟΚ και του προέδρου του αναζητώντας δείγματα τέτοιας άξιολογίας. Και άν ή άξιολογία επιβεβαιωθεί, τότε όλοι τραγουδώντας Carmina Burana «Verum est, quod legitur/ fronte capillata/ sed plerumque sequitur/ occasio calvata» (είναι άλήθεια αυτό πού λέγεται/ κι άν τριχωτό είν' τό μέτωπο/ πολύ συχνά άκολουθιέται/ άπό έποχή γύμνιας τής κεφαλής) άς οπεύσουμε νά ψηφίσουμε ΠΑΣΟΚ! Άλλιώς...

Άρχή τής άναδρομής. Εΐπε στη Βουλή κατά τή συζήτηση στην όποία άναφερθήκαμε στην άρχή: «Παντού γιοί, τά άνήψια, οι κόρες, οι κουμπάροι». Έ! Όχι κι έτσι, κύριε Παπανδρέου. Κι έσείς γιός ήσαστε, ως γιός άναδειχθήκατε. Τι άλλα προσόντα είχατε πρωτύτερα; Λαμπρή έπαγγελματική σταδιοδρομία; Μεγάλη κοινωνική προσφορά; Σπουδαίο πνευματικό έργο; Άντιγράφω άπό τό βιβλίο «Η Έλληνική Νομενκλατούρα. Οι προνομοϋχοι τής Έξουσίας» του Γιάννη Λάμψα, σελ. 263: «Ο κ. Παπανδρέου έδωσε ο ίδιος τό παράδειγμα φροντίζοντας νά εκλεγεί Βουλευτής Άχαΐας (μέ άποκλεισμό τών Ε. Βγενόπουλου και Άσ. Φωτήλα, παλαιών πολιτευτών τής περιοχής) ο πρωτότοκος γιός του Γεώργιος...». Κι ως γιός του πρωθυπουργού έγινате ύπουργός. Ός γιός του Άνδρέα Παπανδρέου εκληρονομήσατε τό ΠΑΣΟΚ. Γιατί μη μου πείτε πως σάς έξέλεξαν. Θυμόμαστε πως έξελέγη ο Κώστας Σημίτης. Έσείς διά λαϊκής «έπιδοκμασίας». Είναι προφανές ότι περιφρονήθηκε τό καταστατικό του ΠΑΣΟΚ. Πρώτη λοιπόν πράξη άσυνέπειας και συνακόλουθης άναξιολογίας.

Έπ' εύκαιρία θά ήθελα νά προτρέψω τόν άναγνώστη νά διαβάσει τις σελίδες 266-270 του βιβλίου του Λάμψα. Γιαμπροί, άδερφοί, γιοί, θυγατέρες, άρραβωνιαστικοί, πέντε σελίδες γεμάτες όνόματά τους, αυτών πού έδιορίστηκαν μετά τό 1981 στον στενό και ευρύ δημόσιο τομέα. Χαρακτηριστική περίπτωση: «Ο Α. Τσοχατζόπουλος, ύπουργός παρά τω πρωθυπουργώ [διόρισε] τόν άδερφό του Στέφανο, σεργιτάτο στη «Ρέμβη» (στην Άρετσού Θεσσαλονίκης) στο γραφείο ΕΟΤ τής Βόννης μέ βαθμό διευθυντή Α' κατ' άπονομή».

Εΐτε: «Στη Δικαιοσύνη όμη παραβίαση τών δικαστικών έπετηρίδων». Ποιός τό λέει; Ο άρχηγός του κόμματος, πού γιά νά εκλέξει πρόεδρο του Συμβουλίου Έπικρατείας τόν εκλεκτό του Βασ. Μποτόπουλο, έκαμε (γιά νά τόν βγάλει άπό τή μέση) ύπουργό τόν Βασ. Ρώτη (άλλον, αλλά λιγότερο εκλεκτό του) και ύπερπήδησε σε δύο φάσεις όκτώ θέσεις τής έπετηρίδας. Και έμεινε πρόεδρος επί έντεκα χρόνια. Νέα έλλειψη άξιολογίας. Η έπίκληση κοντής μνήμης δέν άποτελει δικαιολογία.

Είτε ακόμα: «Η νόθευση της ψήφου στην αναθεώρηση του συντάγματος είναι προσβολή στον κοινοβουλευτισμό». Δηλαδή γίνεται σύγκριση μίας κάκιστης, αλλά ελάχιστος σημασίας πράξεως, αφού θα συζητηθεί το θέμα στην Όλομέλεια σε δύο περιόδους της Βουλής, με τα έγχρωμα ψηφοδέλτια με τα όποια το ΠΑΣΟΚ εξέλεξε πρόεδρο της Δημοκρατίας; Η έλλειψη μέτρου δεν αποτελεί στοιχείο συνηγορούν υπέρ της αξιοπιστίας.

«Ο άρχηγός του Σώματος [της Αστυνομίας] παίζει τον ρόλο κομματάρχη, ετομάζεται να κατεβεί ως υποψήφιος βουλευτής». Έδώ φοβάμαι πως ο κ. Παπανδρέου τον συγχέει με τον μακαρίτη Νίκωνα Αρκουδέα, «Αττικάρχη» Αστυνομικό διευθυντή, τον όποιον κατέβασε το ΠΑΣΟΚ ως υποψήφιο της Α' Αθηνών στις βουλευτικές εκλογές του 1993. Η σύγχυση δεν είναι στοιχείο αξιοπιστίας.

«Στό στρατό προαγωγές και αποστρατείες με κομματικά κριτήρια». Νά θυμίσω πως το ΠΑΣΟΚ έτοποθέτησε το 1993 ως αρχηγό ΓΕΕΘΑ τον απόστρατο ναύαρχο Χρήστο Λυμπέρη, τον όποιον ανακάλεσε με νόμο στην ενεργό υπηρεσία με προφανές κύριο προσόν του ότι ήταν μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του «κινήματος». Τέτοιος όμως κομματισμός δεν είχε ξαναυπάρξει και διαλύει κάθε καλή διάθεση για αναγνώριση αξιοπιστίας.

Είτε τέλος, αναφερόμενος προφανώς στην πρόσφατη επίσκεψη του Πρωθυπουργού στην Αυστραλία: «Η προεκλογική εκμετάλλευση του Έλληνισμού της διασποράς υπονομεύει τα έθνικά συμφέροντα». Δεν εξηγεί πως. Ένώ δεν την υπονόμει ο έναγκαλισμός Παπανδρέου-Γιαρουζέλσκι (υπό τα επιδοκιαστικά βλέμματα της συζύγου Μάργκαρετ και του γιου Γιώργου), ή υπόθεση Ότσαλάν ή τα Ίμια. Τη μεγάλη ζημιά την έκαμε ο ένθουσιασμός της υποδοχής του Πρωθυπουργού από τους όμογενείς της Αυστραλίας! Λέω ή υποβάθμιση χονδροειδέστατων λαθών δεν ενισχύει την αξιοπιστία.

Τέλος από άλλο (τό είπα-ξείπα) ανέκδοτο: Η πρόταση από τον κ. Παπανδρέου ίδρύσεως ιδιωτικών πανεπιστημίων και η πανικόβλητη μπροστά στην κομματική δυσαρέσκεια αναιρέσή της, δεν επιβεβαιώνουν αξιοπιστία του άνδρος.

Για όλους αυτούς τους συγκεκριμένους λόγους λέμε όχι, δεν αρκεί ή προσωπική έγγηση του κ. Παπανδρέου, πολλώ μάλλον ή απλή έγγηση του ΠΑΣΟΚ. Στερούνται αξιοπιστίας. Αν όμως μπορούσαν να προσκομίσουν τραπεζική έγγησηκή επιστολή για (ας πούμε) σαράντα δισεκατομμύρια ευρώ (έναν περίπου προϋπολογισμό, όση μπορεί να είναι ή ζημιά κατά την τετραετία), τότε θα μπορούσαμε να τό συζητήσουμε.

Γιατί όμως τά γράφω όλα αυτά; Επαναλαμβανόμενος φοβάμαι πως γίνομαι βαρετός. Για τελευταία λοιπόν φορά. Ο άνθρωπος είναι αδιόρθωτος, πάσχει από σύνδρομο αυτοκαταστροφής. Ο πονηρός Ευάγγελος Βενιζέλος με την αποστασιοποίησή του κατά τη συζήτηση στη Βουλή κάτι θέλει να δηλώσει. Λέει -όπως την έρμηνεύω εγώ- πως την ίδια διάγνωση έχει κάμει κι εκείνος, έπιχειρεί δέ να μη βουλιάξει μαζί. Καί εγώ τελειώνω, τραγουδώντας συνθηματικά από τά Carmina Burana: ...fronte capillata/ sed plerumque sequitur/ occasio calvata.